

Μάθημα 3ον

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

- I. Είσαγωγή. Σύνδεσις με τὰ προηγούμενα.
- II. Διήγησις. Ναυάγιον τοῦ Ἀπ. Παύλου κατὰ τὸ ταξίδι του ἀπὸ Καισάρειαν εἰς Ρώμην.
- III. Ἀνάπτυξις. 1. Ποίους κινδύνους ἀντιμετώπισε ὁ Ἀπ. Παῦλος. 2. Τί κίνδυνοι ἀπειλοῦν ἐμᾶς. 3. Παραδείγματα.
- IV. Ἐφαρμογή. Ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει α) ὅταν ζοῦμε σύμφωνα με τὸ θέλημά του, β) ἐπάνω στοῦ καθηκον μας, ὅχι ὅταν ἀσυλλόγιστα ἐκτιθέμεθα σὲ κινδύνους.
- V. Ἐπίλογος. Μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία τῆς κατοχῆς.

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Στὸ περασμένο μάθημα διεπιστώσαμε, ὅτι τὸ ἄγρυπνο μάτι τοῦ Θεοῦ μᾶς παρακολουθεῖ παντοῦ. Σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας, σὲ ὁποιοδήποτε μέρος κι' ἂν εἴμεθα, μποροῦμε νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν παρουσίαν Του.

Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν εἶναι κανένας μυστικὸς ἀστυνόμενος. Εἶναι Πατέρας. Γι' αὐτὸ δὲν μᾶς παρακολουθεῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ κάνει καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ σπουδαῖο γιὰ ὅλους μας. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ ὁμιλήσωμε σήμερα. Ἡ μᾶλλον θ' ἀφήσωμε νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ἓνα ἱστορικὸ γεγονός.

II. ΔΙΗΓΗΣΙΣ. (Πράξ. κεφ. κζ')

1. Ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Καισάρεια. Ἐνα πρωτὸν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 60 μ. Χ. ὁμίχλη πυκνὴ ἔχει σκεπᾶσει τὸ κάθε τι στὴν παραλιακὴ αὐτὴ πόλι τῆς Παλαιστίνης. Ἔτσι μὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἀπὸ μακριὰ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ καταδίκους, ποὺ προχωροῦν πρὸς τὴν παραλία, ἀνάμεσα στὰ κρήνη καὶ στὶς λόγχες τῶν Ρωμαίων λεγεωναρίων. Τὴν ὁμάδα τῶν καταδίκων ἀποτελοῦν μερικοὶ πολιτικοὶ κατάδικοι ἢ ἐγκληματῆς τῆς Παλαιστίνης, ποὺ προορίζονται γιὰ τὶς θηριομαχίες τῆς Ρώμης.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν κακοποιῶν διακρίνεται μιὰ ἡρεμὴ φυσιογνωμία. Δὲν ἔχει τὸ βλοσυρὸ βλέμμα, οὔτε τὴν ἀγριωπὴ ἐμφάνισι κανενὸς ἀπ' τοὺς καταδίκους. Ἀκόμη καὶ τὰ δεσμά του εἶναι πιὸ ἐλαφρά. Τὸ ὄνομά του εἶναι Παῦλος.

Ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος Ἰούλιος, ποὺ ἀνῆκε στὴν λεγεῶνα τοῦ Αὐγούστου, φέρεται πολὺ φιλικὰ στὸν Παῦλο, σχεδὸν μὲ σεβασμὸ. Τὸν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ τότε ποὺ ἦτο κρατούμενος στὴν Καισάρεια καὶ τὸν εἶχε ἐκτιμήσει. Τοῦ ἔκανε μάλιστα τὴν τιμητικὴ διάκρισι νὰ ἐπιτρέψῃ σὲ τρεῖς ἀπ' τοὺς φίλους του, στὸν Τιμόθεον, στὸν Λουκᾶ καὶ στὸν Ἀρίσταρχον νὰ τὸν συνοδεύσουν στὸ ταξίδι του.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἄφηνε τὸν κόσμον τῆς Ἀνατολῆς μποροῦσε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ πίσω μὲ μιὰ ἁγία χαρὰ. Ὅλες οἱ γύρω χώρες εἶχαν σπαρῇ μὲ Χριστιανικὰς ἐκκλησίας, γεμάτες ζῆλο, καὶ ἦσαν μεταξύ τους ἐνωμένους μ' ἓνα ἀδιάσπαστο δεσμὸ ἀγάπης.

2. Τὸ καράβι, λόγῳ τοῦ ἀντιθέτου ἀνέμου προχώρησε κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Κύπρου, διέσχισε τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα τῆς Κιλικίας καὶ Παμφιλίας καὶ ἔφθασε στὰ Μύρα τῆς Λυκίας(*).

(*) Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ὑπῆρχε στὸν πίνακα ἓνας χάρτης μὲ τὸ διάγραμμα αὐτῆς τῆς πορείας.

Ἐκεῖ ἄλλαξαν πλοῖο, μῆκαν σ' ἓνα Ἀλεξανδρινό, ποὺ ἐταξίδευε γιὰ τὴ Ρώμη. Ὁ ἀνεμος ἐξακολουθοῦσε σφοδρὸς. Δὲν συνέφερε νὰ πλεύσουν κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμὰς. Γι' αὐτὸ πῆραν τὴν νοτιὰν ἀκτὴν τῆς Κρήτης καὶ κατέφυγαν γιὰ λίγο σ' ἓνα λιμάνι τῆς, ποὺ ὠνομάζετο «Καλοὶ λιμένες». Τὸ ταξίδι ἦτο πιά ἐπικίνδυνον. Ἐπλησίαζε ὁ χειμὼνας καὶ οἱ τρικυμίες τοῦ Νοεμβρίου γιὰ τὴ Μεσόγειο εἶναι φοβερές.

Σὲ μιὰ σύσκεψι, ποὺ ἔγινε, ὁ Παῦλος εἶπε ἀπερίφραστα τὴν σκέψι του: Ἄν συνέχισαν τὸ ταξίδι, ἠπειλεῖτο νὰ χαθῇ ὅχι μόνον τὸ φορτίο τοῦ πλοίου ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ κυβερνήτης ὁμῶς καὶ ὁ ναύκληρος τοῦ πλοίου εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη: Οἱ «Καλοὶ λιμένες» δὲν ἦσαν καθόλου καλοὶ γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουν. Πιὸ κάτω, στὸ Φοινίκα τῆς Κρήτης, θὰ ἤμπορούσαν νὰ βροῦν καλύτερο μέρος γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

3. Ἔτσι σὰν φύσηξε νοτιάς, ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιό τους. Ἐσήκωσαν τὶς ἀγκυρες καὶ ἤρχισαν νὰ πλέουν ὅσο τὸ δυνατόν πλησιέστερα τῆς Κρήτης. Ξαφνικὰ παρετήρησαν ἓνα σύννεφο λευκὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰδης (τοῦ Ψηλορείτη). Τὸ παρέσυρε ἓνας ἀνεμοστρόβιλος, ποὺ μὲ ὀρμὴ κατηυθύνετο πρὸς τὸ πέλαγος. Ὁ τυφῶνας γρήγορα ἀγκάλιασε τὸ πλοῖο. Φωνὲς τρόμου καὶ φρίκης ἠκούσθησαν: Ὁ Εὐροκλείδων, ὁ Εὐροκλείδων! (ἔτσι ὠνομάζετο ὁ τυφωνικὸς αὐτὸς ἀνεμος).

Τὰ πανιὰ ἐσχίσθησαν. Τὸ τιμόνι ἐχάθη. Τὸ πλοῖο πότε ἀνέβαινε στὴν κορυφὴ τῶν ὀδατίνων ὄγκων, καὶ πότε ἐχάνετο στὴν ἀπύθμενη ἄβυσσο. Ὁ κίνδυνος νὰ κοπῇ στὰ δύο, ἀπ' τὸ βάρος ποὺ εἶχαν τὰ δύο ἄκρα, καθὼς εὐρίσκετο στὴν κορυφὴ τοῦ κύματος ἦτο ἄμεσος. Γιὰ ν' ἀποφύγουν κάτι τέτοιο ἔδωσαν τὸ σκάφος μ' ἓνα χονδρὸ παλαμάρι.

Σὲ λίγο ὁμῶς νέα ἀπειλὴ παρουσιάσθη: Καθὼς ἐταξίδευαν μέσα στὸ ἀδιάπέραστο αὐτὸ σκοτάδι, ἔχοντας μέρες ν' ἀντικρύσουν τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια, ὑπῆρχε φόβος νὰ χάσουν ὁλότελα τὴν κατεύθυνσί τους καὶ νὰ καθήσουν ἐπάνω στὴν ἄμμο τῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Γιὰ νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν πορεία τοῦ πλοίου, εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα τὶς ἀγκυρες. Κι'

ἐπειδὴ τὸ πλοῖο ἐκινδύνευε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ κτυπήσῃ σὲ ὄφαλο, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ, ἐπέταξαν τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ φορτίον του στὴ θάλασσα.

Οἱ ἐπιβάται, τρομαγμένοι μπροστὰ στὸν ἄμεσο κίνδυνο, τοὺς ἀπειλοῦσε, εἶχαν κλεισθῇ στὰ πῶς χαμηλὰ μέρη τοῦ πλοίου, ἀφοῦ ἀσφάλισαν καλὰ τὶς «μπουκαπόρτες». Ὁ ἱατρός τοῦ πλοίου, ὁ Λουκάς, εἶχε δουλειὰ συνεχῶς. Κι' ὁ Παῦλος ἠγωνίζετο μὲ τὴν προσευχὴ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ τῶν ἐπισκεπτῶν. Μιά μέρα ἀποκαμωμένος, καθὼς ἦτο ἀπὸ τὶς ἀφάνταστες ταλαιπωρίες, πλάγιασε γιὰ λίγα λεπτά.

Μὰ ξαφνικά, τί παράξενο!, ἕνας "Ἀγγελος διέκοψε τὴν ἡσυχίαν τοῦ Ἀποστόλου. Ἐστάθη κοντά του κι' εἶπε: «Μὴ φοβοῦ Παῦλε. Καίσαρ! σε δεῖ παραστῆναι καὶ ἰδοὺ κεχαρίσται σοι ὁ Θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ».* Μὴ φοβᾶσαι, Παῦλε. Πρέπει νὰ παρουσιασθῇς στὸν Καίσαρα. Καὶ γιὰ χάρι σου ὁ Θεὸς δωρίζει τὴν ζωὴ σὲ ὄσους πλέουν μαζί σου. (Στὸ πλοῖο ὑπῆρχαν 276 ψυχές).

Ὁ Ἀπόστολος πῆρε καινούργια δύναμι. Ἐπανειλημμένως εἶχεν ἰδῇ τὴν ζωὴν του τὴν θαυματουργικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ. Ἐσηκώθη κι' ἤρχισε νὰ δίδῃ κουράγιο στοὺς συνταξιδιαῶτας του, διηγούμενος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀγγέλου.

Τὸ βράδυ τῆς δεκάτης τετάρτης ἡμέρας, κοντὰ στὰ μέσάνυχτα, ἠκούσθη ξαφνικά μιὰ φωνή:

— Στεριά! Στεριά!

Τὸ ἔμπειρο αὐτὶ ἐνὸς ναυτικοῦ διέκρινε μέσα στὸ οὐρλιασμα τῆς καταιγίδος, τὸ μουγκρητὸ πὺν ἔκαναν τὰ κύματα, σπάζοντας πάνω στοὺς βράχους. Οἱ ναῦται ἔρριψαν ἀμέσως βολίδες, γιὰ νὰ μετρήσουν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. 36 μέτρα ἦτο σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο. Ἐπροχώρησαν λίγο καὶ ἔρριψαν πάλιν

(*) Τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου καθὼς καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς διηγήσεως, ἀναλόγως τοῦ μορφωτικοῦ ἐπίπεδου τῶν παιδιῶν του, ἡμπορεῖ ὁ κατηχητής νὰ τὰ διαβάσῃ ἀπὸ τὸ κείμενον τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Αὐτὴ ἡ ἐναλλαγὴ δίδει στὴν διήγησιν ἕνα τόνο ἰδιαίτερο, πὺν τὴν κάνει νὰ διαφέρει ἀπὸ τὴν ἀπλὴ ἀφήγησιν τοῦ Κατωτέρου Κ.Σ.

τὴ βολίδα, 27 μέτρα. Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης μίκραινε ἀπὸτομα. Ἄλλῃ ἀγωνία τώρα: Κι' ἂν συντριβοῦν στὶς ἀπόκρημνες ἄκτεις;

Μερικοὶ ναῦται, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ ἕνα τέτοιο κίνδυνο ἐσκέφθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖο, παίρνοντας τὴν βάρκα του, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ ρίψουν τὶς ἀγκυρες λίγο μακρύτερα. Τὸ ἀγρυπνο μάτι τοῦ Παύλου εἶδε τὸν κίνδυνο.

— Ἐάν δὲν μείνουν αὐτοὶ μέσα στὸ καράβι, ἐσεῖς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ σωθῆτε, ἔτρεξε νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς Ρωμαίους. Οἱ στρατιῶται τὸ ἐκατάλαβαν. Ἐκοψαν εὐθὺς τὰ σχοινιά, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ βάρκα ἦτο δεμένη, καὶ τὴν ἀφησαν νὰ πέσῃ στὰ κύματα.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ πλοῖο ἐδέχθη τὸ μοιραῖο χτύπημα. Ἐνα δυνατὸ τράνταγμα ἠσθάνθησαν ἐνῶ τὸ σκάφος ἐχώθη βαθεῖα στὴν ἄμμο. Μόνο τὸ κολύμπι θὰ τοὺς ἔσωζε. Ἐνας ἀξιοματικὸς ἀπὸ φόβο μὴ φύγουν οἱ κατὰδικοι, ἐζήτησε ἀπ' τὸν Ἰούλιο νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Μὰ ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἰούλιος ἀντίκρουσε τὸν Παῦλο. Καὶ ἐχάρισε εἰς ὁλοὺς τὴν ζωὴν. Ἐτοὶ κολυμπώντας ἀπεβίβασθησαν στὴν ἀκτὴ. Εὐρίσκοντο σ' ἕνα νησί.

4. Οἱ κάτοικοι τοὺς ἐφέρθησαν πολὺ φιλόξενα, κι' ἔφεραν ψωμί, καρπούς καὶ πιτό, γιὰ νὰ ζεστάνουν τοὺς ναυαγούς. Ἐναψαν φωτιά. Ὅλοι μαζί κι' ὁ Παῦλος μάζεψαν φρύγανα γι' αὐτὴ. Θερμασμένη ἀπ' τὴ φλόγα μιὰ ἐχιδνα ἐπετάχθη καὶ ἐτυλίχθη στὸ χέρι τοῦ Ἀποστόλου. Οἱ ντόπιοι περιέμεναν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ πέσῃ κάτω νεκρός. Μὰ ἐκεῖνος, σάν νὰ μὴ συνέβῃ τίποτα, ἐτίναξε τὸ φίδι ἐπάνω στὴ φωτιά. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ εἶχε σωθῇ.

III. ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ.

1. Σ' ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ ταξίδι, παιδιὰ, ποίους κινδύνους ἀντίμετώπισε ὁ Παῦλος; (...) Πῶς ἐσώθη ἀπ' τοὺς συνεχεῖς αὐτοὺς κινδύνους; (...) Βεβαί-

ως ή θαυματουργική επέμβασις του Θεού τόν έξωζε κάθε φορά από τας διαφόρους αὐτὰς δυσκόλους στιγμάς.

2. Ἐμεῖς σήμερα, στήν εποχή τῶν πυραύλων, πού ή έπιστήμη έχει κάμει τόσες κατακτήσεις, έχομε νά φοβηθοῦμε τίποτα; (...) Ναι. Καί σήμερα αντιμετωπίζομε κινδύνους, ίσως μάλιστα περισσότερους άπ' άλλη φορά. (Ἡμπορεῖ νά αναφερθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ «Τιτανικοῦ», πού κάνοντας τὸ παρθενικό του ταξίδι, έβυθίσθη 3 ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, παρὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ναυπηγοῦ του, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νά βυθισθῇ).

ΤΙ Εἶδους κινδύνους έχομε ἑμεῖς, παιδιά; (...)

α) Ἀπό ἀσθένειες. Τόσοι ἄνθρωποι βρίσκονται στό κρεβάτι τοῦ πόνου. Ἀκόμη υπάρχουν διάφορες άλλες ἀρρώστειες θανατηφόρες, κ.λ.π.

β) Ἀπό ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι κακοί, ἐγκληματίες.

γ) Ἀπό μεταφορικά μέσα. Συχνά ἀκοῦμε γιά τραγικά αεροπορικά δυστυχήματα. Πολλά αὐτοκινητιστικά δυστυχήματα γίνονται καθημερινῶς στήν Ἑλλάδα.

δ) Ἀκόμη ἀπό στοιχεῖα τῆς φύσεως κ. ἄ.

3. Ἡ παρουσία ὄλων αὐτῶν τῶν κινδύνων στή ζωή μας, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πολὺ συχνά ἀδυνατεῖ νά βοηθήσῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Τὸ εὐτύχημα ὅμως εἶναι ὅτι δέν εἶναι μόνος του. Σέ πολλές τέτοιες δύσκολες ὥρες ἐπεμβαίνει ὁ Θεός — τὸ πότε Ἐκεῖνος τὸ κρίνει — καί μᾶς σώζει ἀπὸ τοὺς διαφόρους κινδύνους.

Ἐχετε σεῖς, παιδιά, παραδείγματα ἀπὸ τὴν ζωή σας ή ἀπὸ τὴν ζωὴ γνωστῶν συγγενῶν σας, πού νά δείκνουν τὴν προσέσσια καί τὴν επέμβασι τοῦ Θεοῦ; (...) (Ὁ Κατηχητής νά ὑποβοηθήσῃ τὴν μνήμην καί τὴν σκέψιν τῶν παιδιῶν, ἀναφέροντας συντόμως κάτι πού ὁ ἴδιος ἔζησε, ἤκουσε ή διάβασε καί δεικνύει τοὺς διαφόρους τρόπους, πού χρησιμοποιεῖ

ὁ Θεός γιά νά κάμῃ τὰ θαύματά του, π. χ. στέλλοντας ἀπροσδοκῆτως ἓνα ξεμπερο ἄνθρωπο, ἀλλάζοντας τίς συνθήκες ἐνὸς ταξιδίου κ.λ.π.)

Μέ πολλοὺς τρόπους μᾶς φυλάσσει ὁ Θεός. Ἀλλοτε προσωπικῶς, ἄλλοτε στέλνοντας τὸν Ἀγγελό του, ἄλλοτε χρησιμοποιώντας σάν ὄργανά του ἄλλους ἄνθρώπους ή διάφορα γεγονότα.

Ἔτσι μποροῦμε εὐκολα νά διαπιστώσωμε ὅτι:

ΔΙΔΑΓΜΑ: Φρουρὸς τῆς ζωῆς μας εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεός.

ΡΗΤΟΝ: «Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου» (Ψαλμ. κς', 1).

IV. ΕΦΑΡΜΟΓΗ.

Ὁραῖα λοιπόν. Ἀς κάνωμε ἑμεῖς κάθε τρέλλα καί ὅταν κινδυνεύωμεν, θά μᾶς σώσῃ ὁ Θεός. Ἔτσι δέν εἴπαμε; (...).

Ἀσφαλῶς δέν ἔχει αὐτὸ τὸ νόημα τὸ σημερινὸ διδαγμά μας. Ἐπειδὴ ὁ παντοδύναμος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀγρυπνεῖ γιά τὴν ἀσφάλειά μας, δέν ἔχομε ἑμεῖς δικαίωμα νά ἐκτιθέμεθα ἀσυλλόγιστα στοὺς κινδύνους, π. χ. νά ἀδιαφοροῦμε γιά τὴν ὑγεία μας ή γιά τὴ λήψιν προφυλάξεων σ' ἓνα ταξίδι, νά κάνωμε ὑπερβολές στό παιχνίδι, στήν ταχύτητα τοῦ ποδηλάτου μας, «τρέλλες» στό θουνὸ ή στήν θάλασσα κ.λ.π.

(Νά τονισθῇ, ὅτι ὁ Θεός ἐπεμβαίνει ἐκεῖ πού ὁ ἄνθρωπος δέν ἠμπορεῖ μόνος του νά κάμῃ τίποτα, ὅχι ἐκεῖ, πού εἶναι εἰς θέσιν νά αὐτενεργήσῃ. Ἀς ἀναφερθῇ, ἂν χρειασθῇ, ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου στὸν πειρασμὸ τοῦ διαβόλου «γέγραπται οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου» (Ματθ. δ', 4).

Πρὸ παντός ὁ Κύριος μᾶς προστατεῖ:

α) Ὅταν ζοῦμε σύμφωνα μέ τὸ θέλημά Του. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστ. Παύλου, μέ τὸ ὁποῖο ἠρχίσασμε, πολλὰ ἔχει νά μᾶς εἰπῇ ἐπάνω στό ζήτημα αὐτό.

β) Ὅταν κινδυνεύωμε, ἐνῶ κάνωμε τὸ καθήκον μας. Στίς

περιπτώσεις κυρίως αυτές, θά διαπιστώσωμε ὅτι εἶναι «ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μας».

Υ. Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ.

Ἄς τελειώσωμε μὲ ἓνα αὐθεντικὸ γεγονὸς ἀπὸ τῆ σύγχρονης ἐποχῆς. Κατοχῆ. Στὴν Ἡλιούπολι σ' ἓνα χαμηλὸ σπιτάκι ὁ κύρ - Βασίλης κάθεται μὲ τὰ δύο τοῦ παιδιὰ, προσπαθώντας νὰ διαλύσῃ τὸ φόβο ποῦχει στήσει τὸ βασιλείο του στὴν καρδούλα τους.

Ἡ ὥρα ἔχει προχωρήσει. Ξαφνικὰ τρομερὰ κι' ἀδιάκοπα κτυπήματα ἀκούονται στὴν πόρτα. Κατάλαθε ἀμέσως. Ἦλθαν οἱ τελευταῖες τοῦ στιγμῆς.

Σὰν ἀνοιξε, ἀντίκρουσε τὴν κἀννη ἑνὸς περιστρόφου.

— Ἐδῶ εἶναι τοῦ Ταξίτη; θρυχήθηκε ἓνας ἀγριάνθρωπος.

— Ναί, ἐδῶ τοῦ ἀπεκρίθη.

— Ἔλα μαζί μου γιὰ μιὰ μικρὴ ἀνάκρισι μοῦγκρισε γιὰ δεύτερη φορά.

Ὁ κύρ - Βασίλης μόλις ἐπρόλαβε ν' ἀποχαιρετήσῃ μὲ τὸ βλέμμα του τὰ δύο παιδιὰ του καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἐστόλιζε τὸ φτωχὸ τους δωμάτιο. Ἡ «ἀνάκρισις» θά ἐγίνετο στὰ Νταμάρια. Ἐκεῖ ποῦ ὠμιλοῦσαν μόνον τὰ πολυθῶλα.

Ἦσαν 23 συνολικά. Τοὺς ἔρριψαν σὲ μιὰ μάντρα περιμένοντας νὰ βραδυάσῃ. «Ἦλθε ἡ ὥρα», ἠκούσθη νὰ λέγῃ ὁ ἀρχηγός. «Ἡ πρώτη τριάδα ἔξω». Σὲ λίγα λεπτά κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἠκούσθη μιὰ ριπὴ πολυθῶλου.

— Νὰ θγοῦν ὅλοι ἔξω φώναξε ὁ ἀρχιδήμιος. Πρέπει νὰναι εἴκοσι.

— Ἐγὼ βρίσκω δεκαεννέα, λέγει ὁ ὑποτακτικός του.

— Ξαναμέτρα.

— Δεκαεννέα πάλι.

— Κάποιος κρύφτηκε!

Ψάξανε, ξαναψάξανε, μετρήσανε, ξαναμετρήσανε, μὰ τίποτε. Οὔτε εὐρέθη κανεῖς, οὔτε ἔγιναν εἴκοσι.

Θηρίο ἔγινεν ὁ ἀρχιδήμιος. Στὸ ἓνα χέρι κρατᾷ τὸ περιστρόφο, στὸ ἄλλο τὸ φακό.

— Δειλέ, σκουλήκι, θά σὲ σκοτώσω τώρα, οὐρλιαξε.

— Συναγωνιστῆ, τοῦ ψιθυρίζει ἓνας, ποῦ ἔφθασε τρέχοντας. Νὰ τοὺς ἀφήσῃς αὐτοὺς. Τοὺς θέλομε ζωντανούς.

— Σκυλιά μου τὴ γλυτώσατε, ἔτριξε τὰ δόντια του.

Ἐφυγαν... Μὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη ἀνέβαιναν ἀκόμα οἱ θερμὲς ἱκεσίες τοῦ κύρ - Βασίλη στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἐξῆ ὥρες τώρα κρυμμένος μέσα σὲ κάτι τσουθάλια προσήχετο. Κι' ὁ Θεὸς τὸν ἐχάριζε στὰ παιδιὰ του...

